

Lieve vrienden van El Manguaré,

Vanuit het tropische Iquitos ... alweer de tweede tamtam van 2015.

Gelukkig een nieuwsbrief waarin water niet de boventoon voert, maar ons schooltje in de spotlight staat. Niet alleen met tekst, maar vooral ook met veel foto's. Het water is weer goed gezakt, al heeft het dit jaar erg lang op zich laten wachten. Pas in de tweede week van juni konden we ons schooltje weer in. Daarover meer verderop in de nieuwsbrief.

Verder een verslag over de nieuwe directrice van ons schooltje. Een dame met pit, die in de korte tijd dat ze er is, al veel moois voor elkaar heeft gekregen.

En natuurlijk ontbreekt ook een mooi verslag van een iemand van buitenaf niet. Deze keer vertelt Marie Yvonne van Waesberge hoe het was om eindelijk hier in Iquitos op bezoek te komen. Ze regelt al jaren de intakegesprekken met de aankomende vrijwilligers en stagiaires, samen met Pien Coenraad. Pien was altijd de ervaringsbron van Iquitos. Maar vanaf nu weet Marie Yvonne er ook alles van.

Na het water

Zoals ik al schreef zakte het water begin juni. En hoewel onze juffen niet stil hebben gezeten in de tijd van het hoge water (ze zijn bezig geweest met officiële documenten voor de overheid, hebben meegelopen op een experimentele kleuterschool, zijn onze trainingen gaan promoten op scholen, etc.), waren we allemaal erg blij toen het water genoeg zakte om ons weer binnen te laten.

Wat we aantreffen was een dikke modderlaag, dode dieren, afval, aangetaste muren en een stank.

Maar het is waar wat ze zeggen. Vele handen maken licht werk. Na een aantal uren hard doorwerken met ons gehele personeel, ouders en vrijwilligers waren de klassen weer

gebruiksklaar om met de lessen te beginnen. Ook de schade leek dit jaar enigzins mee te vallen. Natuurlijk waren de muren lelijk geworden, de electriciteit helemaal verroest en het hout van de deuren aangetast, maar het was gelukkig allemaal niet zo extreem als drie jaar geleden.

De maandag na de grote schoonmaak openden we onze deuren en binnen drie dagen zaten we weer zo goed als vol. De acht kinderen die er niet meteen waren zijn onze sociaal werkster Nuria en stagiaire Marleen gaan zoeken en op dit moment zitten we weer met complete klassen. We hebben er samen met de juffen voor gekozen om meteen weer aan de slag te gaan en geen tijd meer te verspillen. Natuurlijk zag alles er niet meer zo mooi uit en zou een lik verf en een opknopbeurt alles veel leuker maken, maar dat was van latere zorg. Eerst wilden we de verloren lestijd met de kinderen en ook met de ouders weer inhalen. Ook in de grote zomervakantie (januari en februari) zullen we gewoon doorwerken, om te garanderen dat al onze kinderen klaar zijn voor groep 3.

Zoals ik hierboven al schreef hebben onze juffen meegelopen op een experimentele kleuterschool, die landelijk erg goed staat aangeschreven. Zij werken aan de hand van spelen, dynamica's, experimenteren en veel muziek, dans en zang. Iets waar ook wij actief mee bezig zijn. Aangezien we graag nieuwe ideeën opdoen en deze school graag haar deuren opent voor wie geïnteresseerd is, was het besluit makkelijk genomen. Onze juffen hebben genoten van de dagen dat ze mee hebben gelopen. Genoten en vooral ook veel nieuwe ideeën opgedaan die ze graag in onze praktijk wilden brengen. En we zien het verschil. Hun lessen zitten nog beter in elkaar en zijn nog dynamischer. Ze werken minder op papier en meer met concrete materialen en met hun hele lichaam. We zijn erg tevreden.

Milagros Davila, onze nieuwe directrice.

Sinds het begin van dit schooljaar is een van onze drie juffen, Milagros, officieel benoemd als directrice van ons schooltje. Ze gaf vorig jaar aan, wel iets meer te willen, dan alleen maar juf zijn. Die kans konden we haar gelukkig geven. Een ding is zeker, we hebben er geen spijt van.

Sinds Milagros directrice is, zijn alle officiële papieren perfect in orde, loopt het contact met de overheidsinstanties prima, is ons kantoor super geordend en ziet de school er goed uit. Ook het contact met de ouders loopt prima.

Maar we zijn vooral trots op alle dingen die Milagros in deze korte tijd al voor elkaar heeft gekregen voor ons schooltje. Zo is het haar gelukt dat we eindelijk (na jarenlang op vele manieren

proberen) ondersteuning van de overheid hebben gekregen in onderwijsmaterialen. En niet een beetje. We hebben nu een houten speelhuisje, een glijbaantje, een hele doos met gekleurde zachte reuzenvormen, gymmaterialen (een mat, hoepels en ballen), per klas een kast met materialen om de geweldigste proefjes te doen (denk aan vergrootglazen, mengbuisjes, speciale gekleurde brillen, vizels, etc), bakken en materialen om met water en zand te spelen en mooie werkboeken voor elk kind. Het was een genot om alles uit te pakken en over de klassen te verdelen en het is zalig om te zien hoe onze juffen alles inzetten tijdens hun lessen.

Daarnaast heeft Milagros een overeenkomst geregeld met een staatsklinikje in de buurt. Zij zijn naar ons schooltje gekomen met dokters, verpleegsters en tandartsen en hebben al onze kinderen gemeten, gewogen, hun hemoglobine is gemeten, ze hebben een parasieten kuur gehad, hun tanden zijn nagekeken en ze hebben fluor gehad.

Deze week krijgen we een overzicht van alle kinderen. De kinderen die te klein zijn voor hun leeftijd en/ of een laag hemoglobinegehalte hebben, krijgen via ons extra vitamines en worden daarnaast doorgestuurd naar de artsen.

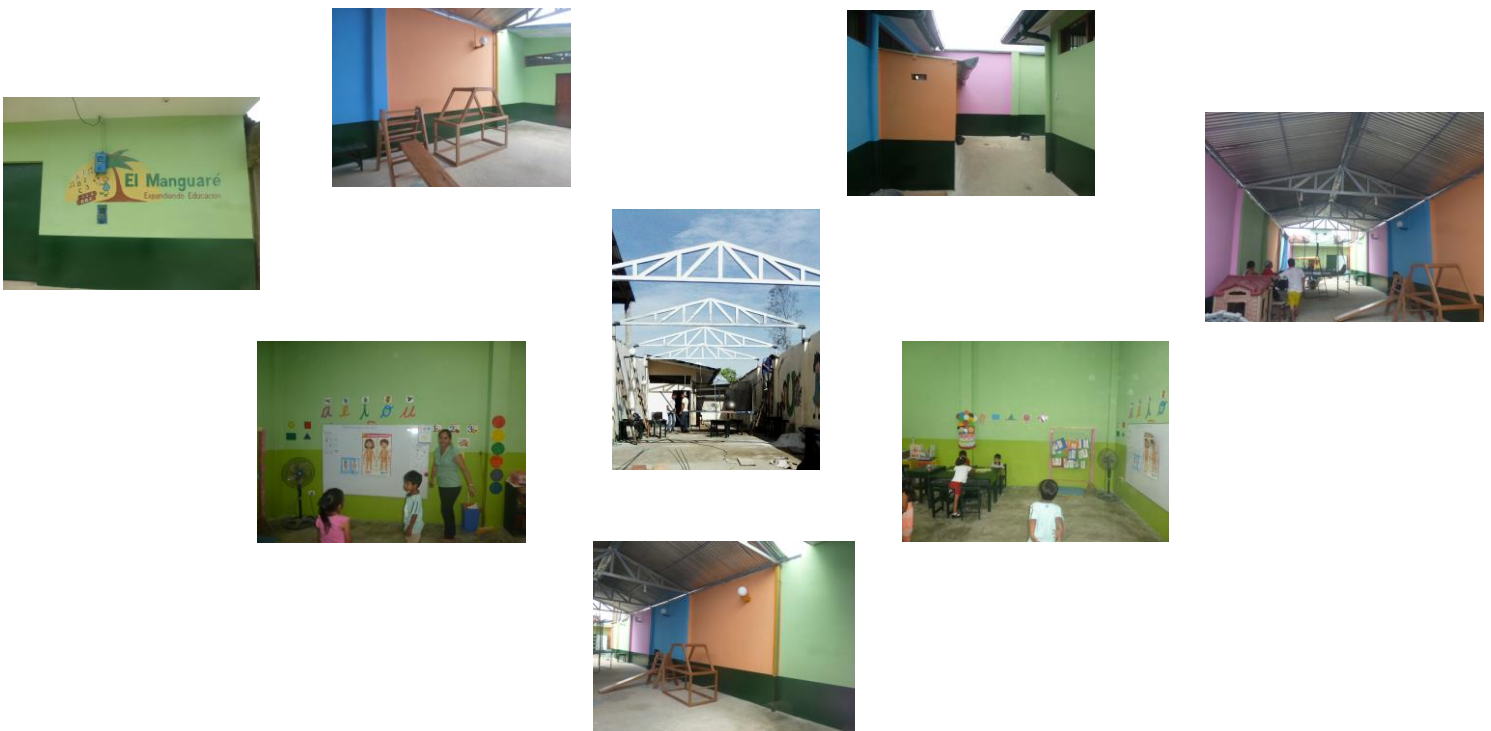
Volgende project voor Milagros is om televisies en dvd-spelers voor onze klassen te krijgen via de staat. En daarnaast blijft ze vechten om hun salarissen/baan via de staat te laten lopen. We hopen dat ze hierbij net zo veel succes heeft als bij het verkrijgen van de andere dingen.

Het opknappen van ons schooltje

Natuurlijk konden we onze school niet laten zoals hij was. Hoewel de kinderen graag naar school komen, daagt een mooi gebouw nog veel meer uit. Vooral met alle mooie nieuwe materialen. Vandaar dat we een training van ons personeel op een andere locatie en de feestdagen van Peru hebben gebruikt om met het gebouw aan de slag te gaan. En dank zij een aantal mooie donaties konden we dat meteen heel grondig doen. De electriciteit is vervangen, de deuren opnieuw gelakt en alles wat kapot was gerepareerd. Ook is het dak dat boven onze speelplaats zat (en dat van rottend hout en plastic was) vervangen door een ijzeren dak dat de komende jaren mee kan. En dat is wel nodig. Want zonder dak heb je een probleem hier met gymlessen, pauzes en campagnes. Je kunt hier nooit van het weer op aan. Of de zon schijnt te fel, of het regent, dus een goed dak is onmisbaar.

En last but not least, alles is weer mooi geverfd. Het resultaat mag er zijn. Het ziet er weer prachtig uit. De kinderen en juffen lopen te stralen in hun "nieuwe" school!

Een warme junglegroet,

Marielle & Yolante

Marie-Yvonne van Waesberge, vrijwilligers coördinatrice in Nederland aan het woord:

Wat een belevenis!

Al bijna 50 vrijwilligers en stagiaires waren mij voorgegaan en nu was er een mooie gelegenheid om Iquitos en El Manguaré zelf te ervaren: het behaalde eindexamen van mijn jongste dochter. Met het gezin op reis naar (o.a) Peru.

De belevenis begon al met de vlucht van Lima naar Iquitos en het spectaculaire zicht over het Andesgebergte en de eindeloze jungle.

En dan de aankomst: alsof we een stoombad binnen liepen ☺, zo voelde het toen we het vliegtuig uitstapten.

Startend in de jungle zwommen we met dolfijnen in de Amazone en hebben we slangen, alligators, kikkers, schorpioenen, spinnen en apen gespot en deels geaaid, heel spannend!

Terug uit de groene en rustige jungle was de drukte van Iquitos overweldigend: de stad telt zo'n beetje meer motocarros dan inwoners, kriskras door Iquitos rijdend. Je vraagt je af waar iedereen de hele dag door naar toe gaat. Ja, o.a. naar de markt, waar de geuren van vis, vruchten, vlees en kruiden elkaar opvolgen wanneer je erdoorheen loopt.

Nuria leidde ons, samen met Marielle en Marleen, rond in de wijk Belèn, waar het schooltje van El Manguaré staat.

Omdat het er nog drassig en modderig was van het zakkende rivierwater, was de hele buurt met elkaar verbonden door loopplanken. Wat een onthutsende armoede hier.

Ik had natuurlijk al veel foto's gezien van de wijk maar niet de lethargie geproefd: het leek wel of de bewoners het leven zo wel oké vinden: waarom zou je meer doen dan strikt doodzakelijk om te overleven?

Het schooltje van Manguaré daarentegen bruiste van energie en enthousiasme: de 5- en 6-jarige poppedopjes waren nèt heel ijverig, 'uno dos tres' en de kleuren 'rojo, azul y amarillo' aan het leren. En dan niet saai in schoolbankjes maar in de kring, met liedjes, 'n kikkersprong en vingerverf, té leuk!

Geweldig om te zien hoe energie ook gebruikt kan worden! Maartje (mijn dochter) ging spontaan meedoen ☺.

De klaslokalen van Manguaré zagen er heel gezellig uit: fris, schoon en opgeruimd met voor elk kind een eigen beker en tandenborstel.

Wat een heerlijkheid voor de kindjes om in deze leuke en leerzame omgeving te verblijven en zich op zo'n speelse manier te ontwikkelen!

Hulde aan Yolante en Marielle, die dit zo voor elkaar hebben weten te krijgen!

Natuurlijk hebben we ook een bezoek aan (het huis van) Marielle gebracht en weet ik nu waar de vrijwilligers en stagiaires wonen tijdens hun verblijf in Iquitos: een fijne oase van rust en groen met gezellig veel leven in de brouwerij (qua kippen, hagedissen, schildpadden en de 3 dochters van Yel en Ot ☺).

Het waren onvergetelijke dagen!

